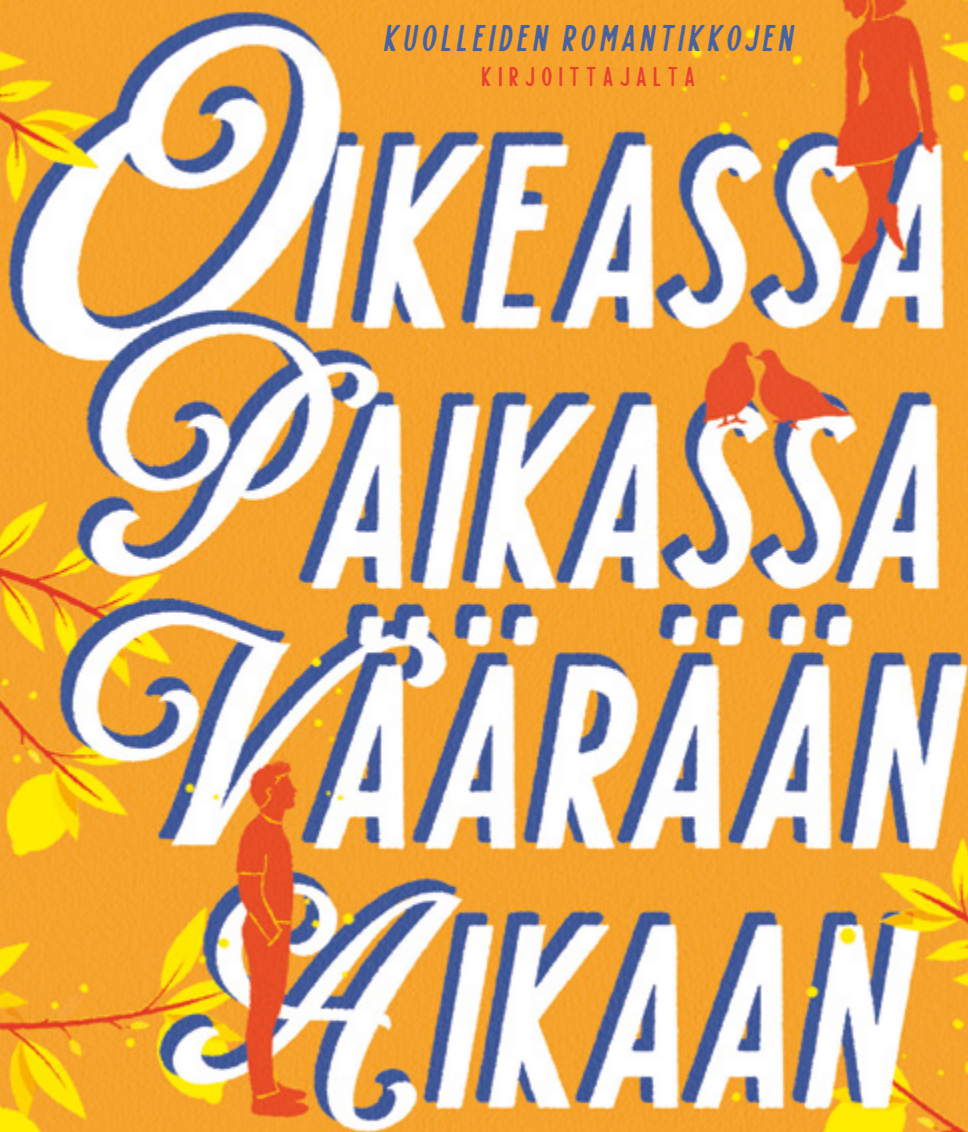

Ashley Poston

KUOLLEIDEN ROMANTIKKOJEN
KIRJOITAJALTA

VIKEASSA
PAIKASSA
VÄÄRÄÄN
AIKAAN

”ROMANTTINEN JA VASTUSTAMATON.”

—EMMA STRAUB

TAMMI

ASHLEY POSTON

Kuolleet romantikot (2022, suom. 2025)

Oikeassa paikassa väärään aikaan (2023, suom. 2026)

OIKEASSA
PAIKASSA
VÄÄRÄÄN
AIKAAN

Ashley Poston

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Seven Year Slip* ilmestyi Yhdysvalloissa 2023.

Copyright © 2023 by Ashley Poston

Published in agreement with the author,

c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7347-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuden liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Kaikille hyvän ruoan ystäville,
jotka polttavat mikropopcornitkin:
olisimme liian vahvoja, jos osaisimme myös kokata.*

ALKU

RAKAS CLEMENTINE

”TÄMÄ ASUNTO ON taianomainen”, Analea-tätini sanoi kerran istuessaan korkeaselkäisessä syaaninsinisessä nojatuolissaan tukka kiepautettuna kiinni hopeisella tikarinmuotoisella hiusneulalla. Hänellä oli ilkkurinen katse silmissään, aivan kuin hän olisi halunnut yllyttää minua kysymään, mitä hän sillä oikein tarkoitti. Olin juuri täyttänyt kahdeksan ja luulin tietäväni kaiken.

Tietenkin asunto oli taianomainen. Tätini asui Manhattanin Upper East Siden hienostoalueella satavuotiaassa rakennuksessa, jonka räystäslistoja koristivat jo puoliksi rapautuneet leijonat. Kaikki asunnossa oli taianomaista: Tapa, jolla valo tulvi aamuisin keittiöön kullanhohtoisena kuin kananmunankeltuainen. Työhuone, johon mahtui mahdottoman paljon kirjoja, enemmän kuin hyllyt kantoivat – niitä oli pinottu myös takaseinän ikkunalle niin korkeiksi pinoiksi, että ne melkein pimensivät koko huoneen. Piirsin sormellani vieraiden maiden karttoja olohuoneen peräseinän tiilipintaan. Kylpyhuoneen täydellisen korkeasta maitolasikkunasta heijastui sateenkaaria taivaansinisille seinille ja

koristeelliseen tassuammeeseen, joka oli *erinomainen* paikka maalata. Vesivärini heräsivät siellä henkiin ja pigmentit suorastaan pursusivat siveltimistäni, kun kuvittelin kaukaisia paikkoja, joissa en ollut koskaan käynyt. Ja iltaisin makuuhuoneen ikkunoista katsellessa näytti siltä kuin kuu olisi niin lähellä, että siihen voisi melkein tarttua.

Asunto toden totta oli taianomainen. Siihen uskoin horjumatta. Tosin ajattelin aina, että tätini teki paikasta taianomaisen – hänen villi ja vapaa tapansa elää vaikutti kaikkeen hänen ympärillään.

”Ei, ei”, hän sanoi huiskauttaen kättään – sitä, jossa paloi Marlboro-savuke. Savu leijaili ulos avonaisesta ikkunasta, sai ikkunalaudalla kujertavat pulut pörhistämään höyheniään ja katosi sitten pilvettömälle taivaalle. ”En tarkoita *kuvaannollisesti*, rakas Clementine. Et ehkä usko minua vielä, mutta vannon, että se on totta.”

Sitten hän nojautui lähemmäs, ja ilkikurisuus muuttui hymyksi, joka ulottui hänen hohtavan ruskeisiin silmiinsä asti ja sai ne loistamaan, kun hän kertoi minulle salaisuuden.

1

LOUNASTAVAT NAISET

TÄDILLÄNI OLI TAPANA sanoa: jos et tunne kuuluvasi joukkoon, teeskentele, kunnes kuulut.

Hän kehotti myös pitämään passin aina voimassa, juomaan liharuokien kanssa punaviiniä ja kaiken muun kanssa valkoviiniä, hankkimaan työn, joka miellytti niin sydäntä kuin mieltäkin, rakastumaan aina kun siihen oli mahdollisuus, sillä rakkaudessa oli kyse ajoituksesta, sekä tavoittelemaan kuuta taivaalta.

Aina, aina tavoittelemaan kuuta taivaalta.

Elämänohjeet ilmeisesti toimivat hänen omalla kohdallaan, sillä riippumatta siitä missä maailmankolkassa hän oli, hän tunsu olonsa kotoisaksi. Hän tanssahteli elämän halki kuin olisi kuulunut niihinkin juhliin, joihin häntä ei ollut kutsuttu, rakastui jokaiseen yksinäiseen sydämeen, jonka matkallaan tapasi, ja kohtasi onnea jokaisella seikkailullaan. Hänestä huokui tietynlainen olemus – turistit kysyivät häneltä neuvoa ulkomailla, tarjoilijat tiedustelivat hänen mielipidettään viineistä ja hienoista viskeistä, ja kuuluisuudet utelivat häneltä hänen elämästään.

Kerran, kun olimme tätini kanssa Lontoon Towerissa, päädyimme vahingossa yksityisjuhliin Pyhän Pietarin kuninkaalliseen kappeliin ja onnistuimme vieläpä *jäämään* niihin muutaman hyvin ajoitetun kohteliaisuuden ja näyttävän feikkikaulakorun ansiosta. Siellä oli Walesin prinssi – tai ehkä prinssi oli Norjasta tai jostain sieltäpäin – heittämässä salaa keikkaa deejjinä. En muista illasta juuri muuta, sillä arvioin väärin kykyni sietää sikakallista skottiviskiä.

Kaikki seikkailut tätini kanssa olivat juuri tuollaisia. Hän oli mestari löytämään paikkansa kaikkialta.

Etkö tiedä, mitä haarukkaa tulisi käyttää hienoilla illallisilla? Katso mallia vierustoverilta. Eksyitkö kaupungissa, jossa olet elänyt suurimman osan elämästäsi? Esitä turistia. Oletko katsomassa oopperaa ensimmäistä kertaa? Nyökyttele ja kommentoi kylmiä väreitä aikaansaavaa vibratoa. Istutko Michelin-tähdellä palkitussa ravintolassa juomassa punaviiniä, joka maksaa enemmän kuin kuukausivuokrasi? Mainitse jotain sen täyteläisyydestä ja teeskentele, että olet maistanut parempaakin.

Mikä tässä tapauksessa piti paikkansa.

Trader Joe'sin kahden dollarin viinikin maistui paremmalta kuin tämä, mutta herkulliset pikkusuolaiset pelastivat tilanteen. Pekoniin käärittyjä taateleita, paistettua vuohenjuustoa laventelihunajalla sekä savutaimenfrittereitä, jotka suoraan sulivat suuhun. Miljöönä viehättävä pieni ravintola, jossa oli lämpimänkeltainen valaistus ja jonka kadunpuoleisista avonaisista ikkunoista tulvi sisään kaupungin ääniä. Päämme yläpuolella roikkui amppeleista kultaköynnöksiä ja saniaisia, ja keskusilmanvaihdon puhaltama raikas ilma hiveli hartioitamme. Seinät oli verhoiltu mahongilla, ja loosien penkit olivat pehmeää nahkaa, joka tässä kesäkuun

alun helteessä kuorisi ihon reisistäni, jollen olisi varuillani. Paikka oli intiimi, ja sen pöydät oli aseteltu juuri sen verran etäälle toisistaan, että emme kuulleet muiden ruokailijoiden vaimeita keskusteluita keittiöstä kuuluvan hiljaisen huminan yli.

Jos ravintola saattoi vietellä, minulta oli nyt pyyhkäisty jalat alta.

Fiona, Drew ja minä istuimme pienessä pöydässä Olive Branchissa, SoHossa sijaitsevassa Michelin-tähdellä palkitussa ravintolassa, jonne Drew oli *hinkunut* päästä koko viime viikon. Minä en yleensä perustanut pitkistä lounaista, mutta olihan nyt kesäinen perjantai ja rehellisesti sanottuna olin Fionalle, Drew'n vaimolle, palveluksen velkaa, koska olin joutunut edellisviikolla jättämään väliin teatteriesityksen, jonka Drew oli halunnut nähdä. Drew Torres oli kustannuspäällikkö, joka pyrki kiihkeästi löytämään ainutlaatuisia ja lahjakkaita kirjailijoita, joten hän raahasi minut ja Fionan kerta toisensa jälkeen kummallisiin konsertteihin, esityksiin ja paikkoihin, joissa olin koskaan käynyt. Ja se oli paljon sanottu se, sillä olin käynyt tätini kanssa neljäskymmenessäkolmessa maassa, ja hän se vasta olikin kunnostautunut kummallisten paikkojen löytämisessä.

Tämä paikka kuitenkin oli erittäin – *erittäin* – viihtyisä.

”Tämä on virallisesti ylellisin lounas, jonka olen ikinä syönyt”, Fiona julisti ja nappasi lautaselta pekoniin käärityn taatelin. Se oli toistaiseksi ainoa tilaamamme ruoka, jota hän saattoi syödä – veriset wagyu-viipaleet eivät tulleet kuuloonkaan kahdeksannella kuulla raskaana olevalle. Fiona oli pitkä ja luiseva, hänellä oli sinivioletiksi värjätyt hiukset ja kalpean vaalea iho. Poskilla oli tummia pisamia, ja hän käytti aina

rihkamakorvakoruja, joita bongaili kirpputoreilta viikonloppuisin. Tämän päivän valinta oli metalliset käärmeet, joiden suussa olevassa kyltissä luki HAISTA PASKA. Hän oli paras graafikko Strauss & Adderin palkkalistoilla.

Hänen vieressään istui Drew, joka juuri keihästi seuraavan waguay-viipaleen. Hänet oli vastikään nimetty kustannuspäälliköksi Strauss & Adderilla. Hänellä oli pitkä musta kihara tukka ja lämpimän ruskea iho, ja hän pukeutui aina kuin olisi matkalla arkeologisille kaivauksille Egyptiin vuonna 1910 – eikä hän tänäänkään ollut tehnyt poikkeusta: löysät vaaleanruskeat kangashousut, silitetty valkoinen kauluspaita ja henkselit.

Heidän seurassaan tunsin itseni hiukan alipukeutuneeksi ilmaisessa Eggverything Café -t-paidassani, joka oli peräisin vanhempieni lempiravintolasta, vaaleissa farkuissani ja punaisissa avokkaissani, jotka minulla oli ollut opiskeluajoista lähtien ja joiden pohjat oli korjattu ilmastointiteipillä, koska en raaskinut luopua niistä. En ollut kolmeen päivään pessyt hiuksiani, eikä kuivashampookaan pystynyt ihmeisiin, mutta minulla oli tullut aamulla kiire töihin, joten en ollut miettinyt asiaa sen enempää. Työskentelin viestintäpäällikkönä Strauss & Adderilla ja olin parantumaton varautuja, mutta en jostain syystä ollut vähääkään varautunut tähän ravintolakäyntiin. Reiluuden nimissä oli kuitenkin todettava, että tänään oli kesäperjantai enkä ollut odottanut kenenkään olevan toimistolla.

”Tämä on kyllä hieno ravintola”, myötäilin. ”Paljon parempi kuin se runonlausuntapaikka Villagessa.”

Fiona nyökkäsi. ”Tosin pidin siitä, että siellä drinkit oli nimetty kuolleiden runoilijoiden mukaan.”

Kasvoni vääntyivät. ”Sain Emily Dickinsonista ihan *kau-
bean* krapulan.”

Drew näytti olevan erityisen ylpeä itsestään. ”Eikö täällä olekin aivan ihanaa? Muistatteko sen artikkelin, jonka lähetin? Sen joka julkaistiin *Eaterissa*? Sen kirjoittaja, James Ashton, on täällä keittiömestarina. Artikkelin on muutaman vuoden takaa, mutta se on silti mielenkiintoista luettavaa.”

”Ja sinäkö haluat hänet meidän talliimme?” Fiona kysyi. ”Kirjoittamaan – minkä – keittokirjankko?”

Drew näytti aidosti loukkaantuneelta. ”Minä moukkana sinä minua oikein pidät? En tietenkään. Keittokirjassa niin taitava sanankäyttäjä menisi hukkaan.”

Fiona ja minä katsoimme toisiamme paljonpuhuvasti. Drew oli sanonut samaa näytelmäkirjailijasta, jonka esityksen olin onnistunut edellisviikolla täpärästi välttämään, koska tein muuttoa edesmenneen tätini asuntoon Upper East Sidelle. Fiona oli sanonut minulle lauantaina raahatessani levysoitinta hissiin, ettei menisi enää koskaan mereen uimaan.

Siitä huolimatta Drew'lla oli erinomainen kyky nähdä ihmisten *potentiaali* heidän menneiden kirjoitustensa sijaan. Hän oli taitava tarttumaan mahdollisuuksiin. Hän suorastaan eli niitä varten.

Se teki hänestä ainutlaatuisen voimanpesän. Hän otti aina altavastaajia siipiensä suojiin ja sai heidät kukoistamaan.

”Mitäs tuo katse nyt oikein tarkoitti?” Drew kysyi ja silmäili merkitsevästi meitä molempia. ”Vaistoni osuivat oikeaan siitä muusikosta, jota kävimme katsomassa Governors Islandilla viime kuussa.”

”Kulta”, Fiona vastasi kärsivällisesti, ”yritän vieläkin päästä yli viime viikolla näkemästäni näytelmästä, joka kertoi *miehestä jolla oli suhde delfinin kanssa*.”

Drew irvisteli. ”Se oli... virhe. Mutta muusikko ei ollut! Eikä ollut se tiktokkaajakaan, joka kirjoitti sen huvipuistotrillerin.

Siitä tulee ilmiömäinen. Ja tämä keittiömestari... *tiedän*, että hän on poikkeuksellinen. Haluan kuulla lisää siitä kesästä, kun hän täytti kaksikymmentäkuusi – hän viittasi siihen *Eaterissa*, mutta ei kertonut tarpeeksi.”

”Uskotko, että siinä olisi aineksia tarinaksi?” Fiona kysyi.

”Olen siitä varma. Eikö niin, Clementine?”

He katsoivat minua odottavasti.

”En... ole itse asiassa lukenut sitä vielä”, myönsin, ja Fiona äännähti paheksuvasti omintakeisella tyyllillään, joka vielä jonain päivänä tekisi heidän tulevasta lapsestaan hyvin katu-
vaisen. Painoin pääni häpeissäni.

”No, syytä olisi!” Drew vastasi. ”Hän on kiertänyt ympäri maailmaa niin kuin sinäkin. Hänen tapansa yhdistää ruoka ystävyteen ja muistoihin – minä haluan hänet.” Drew käänsi nälkäisen katseensa kohti keittiötä. ”Haluan hänet hinnalla millä hyvänsä.” Ja aina kun Drew’lla oli tuo katse silmissään, hän oli pysäyttämätön.

Siemaisin jälleen liian kuivaa viiniäni ja tartuin jälkiruokalistaan silmäilläkseni sitä. Kävimme yleensä yhdessä lounaalla – sen siitä sai, kun parhaat ystävät olivat samassa työpaikassa – mutta tavallisesti pysyttelimme keskikaupungilla, ja keskikaupungin ravintolat olivat...

No.

Olin syönyt enemmän ruokakojujen täytettyjä leipiä ja hummerilla höystettyä juustopastaa kuin olisin halunnut myöntää. Keskikaupunki oli kesällä turistikeskittymä, joten ilman varausta oli miltei mahdotonta löytää lounaspaikkaa, joka ei ollut ruokakoju tai Bryant Parkin nurmikko.

”No, sitten kun saat hänet, minulla olisi vähän kysyttävää tästä jälkiruokalistasta”, sanoin ja osoitin ensimmäistä vaihtoehtoa. ”Mitä *helvettiä* on dekonstruoitu sitruunapiirakka?”

”Se on kuule yksi keittiömestarin erikoisuuksista”, Drew valisti meitä samalla, kun Fiona nappasi listan kädestäni tutkiakseen sitä tarkemmin. ”Minä haluan ehdottomasti maistaa sitä.”

”Minä kyllä repeän, jos se on vain joku grahamkeksin päällä tarjoiltu sitruunaviipale, jolle on ripoteltu hienoa-sokeria”, Fiona tokaisi.

Katsoin puhelimesta kelloa. ”Oli mitä oli, meidän pitää nyt tilata ja lähteä sitten takaisin. Sanoin Rhondalle palaa-vani yhdeksi.”

”Tänään on perjantai!” Fiona huomautti ja heilutti jälki-ruokalistaa minun suuntaani. ”Kukaan ei tee perjantaisin töitä kesällä. Etenkään kustannusalalla.”

”No, minä teen”, vastasin. Rhonda Adder oli pomoni, markkinointi- ja viestintäjohtaja sekä toinen kustantamon omistajista. Hän oli yksi alan menestyneimmistä naisista. Jos kirjassa oli hittiainesta, hän tiesi täsmälleen, miten siitä leivottiin bestseller, ja se oli jo itsessään kyky. Kyvyistä puheen olleen, ihan vain, jotta Fiona ja Drew tietäisivät missä mentiin, minä lisäsin: ”Minulla on paraikaa kolme kirjailijaa kiertueella – ja jotakin menee *takuulla* pieleen.”

Drew nyökkäsi samanmielisesti. ”Kustannusalan Murphyn laki.”

”Murphyn laki”, toistin. ”Ja Juliette itki aamulla silmät päästään poikaystävänsä takia, joten yritän keventää hänen työtaakkaansa tänään.”

”Vitun Romeo-Rob”, Drew tokaisi.

”*Vitun* Romeo-Rob”, vahvistin.

”Deittailusta puheen ollen.” Fiona suoristautui tuolissaan ja nosti kyynänpäänsä pöydälle. Tukahdutin sisäisen vaikeruksen, sillä tunsin tuon katseen. Hän nojautui lähemmäs ja

katsoi minua kulmakarvat koholla. ”Miten sinulla ja Natella menee?”

Yhtäkkiä viinilasi näytti minusta hyvin kiinnostavalta, mutta mitä pidempään Fiona tuijotti minua odottaen vastausta, sitä hauraammaksi kävi päättäväisyyteni, kunnes viimein huokaisin ja sanoin: ”Erosimme viime viikolla.”

Fiona henkäisi kuin häntä olisi loukattu henkilökohtaisesti. ”Viime *viikollako*? Ennen vai *jälkeen* muuttosi?”

”Muuton aikana. Sinä iltana, kun te menitte sinne teatteriin.”

”Etkä kertonut meille?” Drew kuulosti enemmän uteliaalta, siinä missä hänen vaimonsa oli tyrmistynyt.

”Et kertonut meille!” Fiona parahti. ”Se on *merkittävä* juttu!”

”Eipä oikeastaan.” Kohautin hartioitani. ”Se tapahtui viestitse. Hän varmaan tapaa jo jotain toista, jonka on tavannut Hingessä.” Ystäväni katsoivat minua säälivästi, mutta minä vain huiskautin kättäni. ”Ihan totta, kaikki on okei. Emme me muutenkaan sopineet yhteen.”

Mikä oli ihan totta, mutta jätin kertomatta riidasta, joka meillä oli ollut ennen viestienvaihtoa. *Riita* tosin oli ehkä liian voimakas sana kuvaamaan tapahtunutta. Kyse oli ennemminkin olankohautuksesta ja valkoisen lipun viskaamisesta jo valmiiksi hylätylle taistelutantereelle.

”Taasko? *Taasko* sinun pitää tehdä töitä iltamyöhään?” Nate oli kysynyt. ”Tiedät, mitä tämä ilta merkitsee minulle. Haluan sinut vierelleni.”

Rehelligesti sanottuna olin unohtanut, että illalla oli hänen näyttelynsä avajaiset. Hän oli taiteilija – tarkemmin sanottuna teki veistoksia metallista – ja näyttely oli hänelle iso juttu. ”Anteeksi, Nate. Tämä on tärkeää.”

Ja niin olikin, siitä olin varma, joskaan en enää muistanut, mikä hätätilanne oli pakottanut minut jäämään töihin iltamyöhään.

Hän oli pitkän aikaa hiljaa ja kysyi sitten: ”Näinkö tämä tulee aina menemään? En halua jäädä kakkoseksi työllesi, Clementine.”

”Et sinä jääkään!”

Kyllä jäi. Ihan todellakin jäi. Pidin hänet käsivarren mitan päässä, koska niin kaukaa hän ei ainakaan näkisi, miten rikki minä olin. Saatoin jatkaa valehtelemista. Saatoin yhä teeskennellä, että kaikki oli hyvin – koska kaikki *oli* hyvin. Oli pakko olla. En pitänyt siitä, että ihmiset murehtivat minusta, kun heillä oli niin paljon muutakin murehdittavaa. Siihenhän viehätysvoimani perustui, eikö vain? Siihen, että Clementine Westistä ei tarvinnut kenenkään olla huolissaan. Hän pärjäsi aina.

Nate päästi raskaan kokovartalohuokauksen. ”Clementine, minusta sinun pitää olla rehellinen.” Ja siinä se tuli – naula kuvaannolliseen arkkuun. ”Olet sulkeutunut ja käytät työtä suojakilpenäsi. En taida edes tuntea sinua. Et avaudu mistään. Et suostu olemaan *haavoittuvainen*. Mitä tapahtui niiden valokuvien tyttölle? Sille, jolla oli vesiväriä kynsiensä alla?”

Hän oli poissa, mutta senhän Nate jo tiesikin. Kun tapasimme Naten kanssa, se tyttö oli jo kadonnut. Arvelin, että juuri siksi Nate ei ollut jättänyt minua jo silloin, kun ensimmäisen kerran peruin sovituksen yhteisen menon – hän yritti löytää tytön, jolla oli vesiväriä kynsiensä alla ja jonka hän oli kerran nähnyt valokuvassa edellisessä asunnossani. Tytön entisestä elämästä.

”Rakastatko sinä edes minua?” Nate jatkoi. ”En muista, että olisit kertaakaan sanonut niin.”

”Olemme tapailleet vasta kolme kuukautta. Eikö ole vähän liian aikaista sellaiseen?”

”Sen tietää, kun sen tietää.”

Puristin huuleni yhteen. ”Minä en kai sitten tiedä.”

Ja se siitä.

Suhde oli osaltani ohi. Ennen kuin ehdin sanoa mitään, mitä myöhemmin katuisin, katkaisin puhelun ja lähetin hänelle perään viestin, että suhde oli päättynyt. Lähettäisin hänen hammasharjansa hänelle postissa. En todellakaan aikonut lähteä mihinkään *Williamsburgiin* asti, jos ei ollut pakko.

”Sitä paitsi”, lisäsin ja tartuin liian kalliiseen viinipulloon täyttääkseni lasini, ”en oikeastaan halua olla parisuhteessa juuri nyt. Haluan keskittyä uraani – ei minulla ole aikaa pelleillä miesten kanssa, jotka saatan päätyä dumpaamaan viestillä kolme kuukautta myöhemmin. Eikä se seksikään ollut kovin ihmeellistä.” Otin ison kulauksen viiniä huuhdellakseni kammottavan tosiasian mielestäni.

Drew katseli minua hämmästellen ja päättään pudistellen. ”Kappas vain, ei kyönele kyyneltä.”

”En ole koskaan nähnyt Clementinen itkevän yhdenkään miehen takia”, Fiona sanoi vaimolleen.

Yritin väittää vastaan, että ei, olin minä itkenyt, mutta suljin sitten suuni, koska... hän oli oikeassa. Itkin muutenkin harvoin, mutta että jonkun tyyppin takia? En todellakaan. Fiona selitti asiaa sillä, että kaikissa parisuhteissani olin kutsunut kumppaniani nimenomaan *joksikin tyyppiksi* – ihmiseksi, jonka nimeä en edes vaivautunut muistamaan. ”Koska sinä et ole koskaan ollut rakastunut”, hän sanoi keran, ja ehkä se oli totta.

”Sen tietää, kun sen tietää”, Nate oli sanonut.

Minä en edes tiennyt, miltä rakkauden oli tarkoitus tuntua. Fiona huiskautti kättään. ”No, *ihan sama* sille sitten! Hän ei ansainnut taloudellisesti hyvin toimeentulevaa tyttöystävää, joka menestyy työssään *ja* omistaa asunnon Upper East Sidelta”, hän jatkoi, ja sitten hänelle nähtävästi tuli mieleen se *toinen* asia, josta en oikeastaan olisi halunnut puhua. ”Millainen se muuten on? Se asunto.”

Se asunto. Hän ja Drew olivat lakanneet kutsumasta sitä tätini asunnoksi tammikuussa, mutta minä en ollut päässyt tavasta eroon. Kohautin harteitani.

Voisin kertoa heille totuuden – että joka kerta, kun kävelin ovesta sisään, odotin näkeväni tätini istumassa korkeaselkäisessä syaaninsinisessä nojatuolissaan, mutta tuoli oli jo poissa.

Samoin kuin sen omistaja.

”Se on mahtava”, päädyin sanomaan.

Fiona ja Drew vilkaisivat toisiaan samanlaisella ilmeellä, aivan kuin he eivät olisi uskoneet sanaakaan. Se oli kyllä ymmärrettävää, en nimittäin ollut kovinkaan hyvä valehtelemään.

”Se on *mahtava*”, toistin. ”Ja miksi me edes puhumme minusta? Etsitään nyt se sinun kuuluisa kokkisi käsiimme ja vietellään hänet pimeälle puolelle.” Kurotin pöydän yli ottamaan viimeisen taatelin ja söin sen.

”Aivan, aivan, meidän pitää vain saada tarjoilija tänne...” Drew mutisi ja kääntyi katsellen, saisiko kiinnitettyä jonkun huomion, mutta hän oli niin kohtelias ja säyseä, että tyytyi vain katsomaan työntekijöitä merkitsevällä ilmeellä. ”Nostanko siis käteni vai – miten kalliissa ravintoloissa toimitaan?”

Drew oli viime kuukausina ollut paljon aiempaa aktiivisempi etsimään kirjailijoita listalleen, enkä voinut olla

miettimättä, oliko osa näistä ekskursioista – konsertti Governors Islandilla, näytelmä, jota en valitettavasti pääs-
syt näkemään, ooppera viime kuussa, TikTok-vaikuttaja,
jonka tapasimme kirjakaupassa Washington Heightsissa,
kehollaan maalaavan taiteilijan gallerianäyttely – tarkoi-
tettu helpottamaan minun oloani. Lievittämään suruani.
Vaikka tapahtuneesta oli melkein puoli vuotta ja olin jo ihan
kunnossa.

Ihan oikeasti olin.

Mutta oli vaikea vakuuttaa heitä siitä, kun he olivat näh-
neet minut itkemässä umpikännissä vessan lattialla aamu-
kahdelta tätini hautajaisten jälkeisenä yönä.

He olivat nähneet minut huonoimmillani, vereslihalla,
eivätkä silti olleet poistaneet numeroani puhelimistaan.
Minun kanssani ei aina ollut helppoa elää, ja se, että he eivät
olleet hylänneet minua, merkitsi minulle enemmän kuin
olisin voinut koskaan myöntää. Ja näille retkille raahatuksi
tuleminen viime kuukausien aikana oli ollut virkistävää.

Joten vähintä, mitä saatoin tehdä, oli vinkata tarjoilija
pöytäämme Drew'n puolesta.

”Minä hoidan tämän”, huokaisin ja nostin kättäni tarjoi-
lijalle, kun tämä kääntyi pois toisen pöydän luota, ja huik-
kasin hänelle. En tiennyt, kuuluiko työntekijöiden huomio
kiinnittää hienoissa ravintoloissa tällä tavalla, mutta tarjoilija
tuli nopeasti luoksemme yhtä kaikki. ”Voisimmeko saada,
tuota – ” Vilkaisin jälkiruokalistaa.

Fiona hihkasi väliin: ”Sen dekonstruoidun sitruuna-
hässäkän!”

”Sen”, minä sanoin, ”ja voisimmeko kenties vaihtaa sanan
keittiömestarin kanssa?” Drew otti nopeasti käyntikortin
käsilaukustaan ja ojensi sen tarjoilijalle, kun minä lisäsin:

”Kertoisitko hänelle, että olemme Strauss & Adder -kustantamosta ja haluaisimme keskustella yhteistyömahdollisuuksista – tarkemmin sanottuna kirjasta.”

Tarjoilija ei näyttänyt hätkähtävän pyyntöä vaan otti käyntikortin vastaan ja sujautti sen mustan esiliinansa taskuun. Sitten hän sanoi katsovansa, mitä voisi asialle tehdä, ja lähti kiireesti tekemään jälkiruokatilausta.

Drew taputti hiljaa käsiään yhteen, kun tarjoilija oli lähtenyt. ”No niin! Uuh, tunneteko tämän kutkuttavan tunteen? Siihen ei kyllästy koskaan.”

Hänen innostuksensa oli tarttuvaa, vaikka tämä kyseinen kokki ei juurikaan herättänyt minussa tunteita. ”Ei koskaan”, toistin, ja yhtäkkiä puhelimeni värähti käsilaukussani. Otin sen esiin ja vilkaisin sähköposti-ilmoitusta. Miksi yksi kirjailijoistani lähetti minulle sähköpostia?

Fiona nojautui vaimonsa puoleen. ”Hei, mitä jos järjestettäisiin Clemille treffit sen uuden tyyppin kanssa, joka muutti meidän naapuriin?”

”Mies on söpö”, Drew myötäili.

”Ei, kiitos.” Avasin sähköpostini. ”En ole valmis uuteen suhteeseen Naten jälkeen.”

”Sinähän sanoit, että olet päässyt hänestä yli!”

”Nyt on vielä suruaika ja – ei hitto”, lisäsin, kun sain viestin silmäiltyä läpi, ja ponnahtin pystyyn tuolistani. ”Anteeksi, mutta minun pitää mennä.”

Fiona kysyi huolestuneena: ”Onko jokin hätänä? Emme ole vielä edes saaneet jälkiruokaa.”

Otin lompakkoni Kate Spade -feikkilaukustani ja panin firman luottokortin pöydälle, sillä tähän oli käytännössä työlounas. ”Yksi kiertueella olevista kirjailijoistani on jäänyt jumiin Denveriin, eikä Juliette vastaa sähköposteihinsa.

Laittakaa lounas kortille, niin nähdään sitten töissä, jooko?” sanoin anteeksipyytävästi, kun Drew otti kortin käteensä.

Hän näytti lomaantuneelta. ”Odota – mitä?” Hänen katseensa käännähti keittiöön ja sitten takaisin minuun.

”Sinä selviät tästä hienosti”, sanoin samalla, kun kirjailijani lähetti uuden hätääntyneen viestin. Halasin molempia ja pihistin vielä viimeisen vuohenjuustopallon lautaselta, hulautin sen viininlopulla alas kurkustani ja käännyn läh-teäkseni –

”Varo!” Drew parahti. Fiona haukkoi henkeään.

Myöhäistä.

Törmäsin takanani olevaan tarjoilijaan. Jälkiruoka hänen kädessään lähti kallistumaan toiseen suuntaan ja hän itse toiseen. Ojensin salamana käteni tarttuakseni lautaseen samalla, kun mies tarttui *minuun* ja veti minut takaisin pystyyn. Horjahdin, mutta hän esti minua kaatumasta nappaamalla tiukasti kädestäni kiinni.

”Hieno pelastus”, hän sanoi lämpimästi.

”Kiitos, minä – ”Ja silloin tajusin, että toinen käteni oli painautunut hänen hyvin jämääkää rintaansa vasten. ”*Oh!*” Ojensin jälkiruoan hänelle pikavauhtia takaisin ja astuin kauemmas. ”Anteeksi!” Puna nousi poskilleni aivan liian nopeasti. En pystynyt katsomaan miestä. Olin kiistatta painanut käteni kiinni ventovieraaseen tarpeettoman pitkäksi aikaa.

”...Sitruuna?” mies kysyi.

”Joo, anteeksi, anteeksi, se on meidän jälkiruokamme, mutta minun pitää mennä”, vastasin kiirehtien. Kasvoni helottivat kirsikanpunaisina. Kiersin miehen nopeasti ja sanoin ystäväilleni ääneti ”lykkyä tykö” samalla, kun poistu-in ravintolasta.

Neljä korttelia ja kaksi Southwest Airlinesille soitettua puhelua myöhemmin olin saanut kirjailijan järjestettyä seuraavalle lennolle kohti hänen kirjakiertueensa viimeistä etappia. Laskeuduin metroasemalle palatakseni keskikaupungille ja töihin – ja yritin karistaa mielestäni miehen otteen, hänen jäməkän rintansa ja sen, miten hän oli kumartunut minua kohti – hänhän kumartui minua kohti, eikö niin? Kuin olisi *tuntunut* minut? Enhän vain kuvitellut näitä asioita päässäni?

RAKKAUS EI OLE AJAN VAAN AJOITUKSEN KYSYMYS.

Kuusi kuukautta sitten oli Clementine Westin elämän kamalin päivä. Sen jälkeen hän on päättänyt pitää sydämensä turvassa: pysy kiireisenä, tee kovasti töitä äläkä ota riskejä rakkaudessa. Ja se on toiminut.

Sitten hän löytää keittiöstään miehen. Juuri sellaisen täydellisen hurmurin, joka saa sukat pyörimään jalassa. Mies on täydellinen, mutta... mies elää menneisyydessä. Tarkalleen ottaen Clementinen ja Iwanin välissä on seitsemän vuoden aikaero. Mitä unelmamiehen kanssa pitäisi tehdä? Rakastuminen olisi se kaikista älyttömin, typerin vaihtoehto.

"Nauroin, itkin enkä halunnut kirjan loppuvan."

– CARLEY FORTUNE

*"Tulet tarvitsemaan nenäliinoja,
mutta myös sitruunapiirakkaa."*

– BOOKTRIB

Kansi: Vi-An Nguyen